

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci

žalobkyně: **SOFTLUX s.r.o.**, IČO 26236150, se sídlem Praha 3, Řehořova 997/12,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31,

proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2015, č.j. 13210/15/5300-22444-711307,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného vydaného pod č.j. 13210/15/5300-22444-711307, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 9.9.2014, č.j. 5446088/14/2003-24901-110324 (dále také jako správce daně).

2. Žalobkyně namítla, že dle § 69 odst. 1 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) rozhodnutí žalovaného neobsahuje všechny náležitosti zákonem vyžadované. Na předmětném rozhodnutí chybí datum jeho vydání, rovněž tak absentuje doložka otisku úředního razítka, která musí být podepsaná zaručeným elektronickým podpisem založeným na kvalifikovaném certifikátu, a to s ohledem na skutečnost, že se jedná o elektronickou verzi. Rozhodnutí neobsahuje v souladu s ust. § 6 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále také jako daňový řád), poučení o možnosti podat proti předmětnému rozhodnutí správní žalobu. S ohledem na výše uvedené je žalobkyně názoru, že rozhodnutí nesplňuje požadavky § 67 a násl. správního řádu.
3. Žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí i platebního výměru pro nedostatek důvodů, neboť neobsahují řádné odůvodnění. Rozhodnutí obsahují právní kvalifikaci bez řádného odůvodnění, žalovaný se ve svém rozhodnutí nevypořádal se všemi námitkami. Zjištěný skutkový stav je v rozporu se spisovým materiálem. Žalobkyně nebyla poučena o možnosti podat proti žalovanému rozhodnutí žalobu.
4. Žalobkyně namítla nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Konkrétně byly porušeny § 5 odst. 1, odst. 3 daňového řádu, dále pak § 6 odst. 3 daňového řádu, § 89 odst. 1 daňového řádu, rovněž tak § 92 odst. 5 písm. c) a ust. § 115 odst. 2 daňového řádu.
5. Pokud správce daně neuznal uplatňovaný nárok na odpočet daně ve výši 3 939 Kč za nákup potravin, alkoholických a nealkoholických nápojů, zakoupených za účelem zajištění cateringu v souvislosti se zajištěním turné R. M. ve dnech 23.9 – 26.10.2011, žalobkyně namítla, že k prokázání nároku doložila výdajové pokladní doklady včetně zjednodušených daňových dokladů. Orgán prvního stupně odpočet neuznal, neboť dovodil, že se jednalo o nákup občerstvení ve smyslu ust. § 72 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále také jako ZDPH či zákon o dani z přidané hodnoty), naopak žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala, přijetí zdanitelných plnění byla v rámci její ekonomické činnosti, přitom dovodil, že není na místě postup pro změnu právní kvalifikace dle § 115 odst. 2 daňového řádu. Žalobkyně byla v důsledku postupu žalovaného zkrácena na svých právech, v tomto ohledu namítla porušení § 115 odst. 2, § 5 odst. 1 odst. 3 a § 6 odst. 3 daňového řádu. S ohledem na § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu bylo povinností správce daně prokázat, že tvrzení žalobkyně je nevěrohodné či nesprávné. Předmět její činnosti souvisel s uplatňovaným zdanitelným plněním, neboť bylo prokázáno, že žalobkyně poskytovala technické zázemí koncertů pana R. M.. Pokud žalovaný uvedl, že žalobkyně nepředložila žádné objednávky či smlouvy na tento typ služeb, žalobkyně

namítla, že k doložení těchto důkazů nebyla v rozporu s ust. § 89 daňového řádu vyzvána, když správce daně nerozporoval, že předmět činnosti souvisí s uskutečnitelným zdanitelným plněním. Nárok na odpočet daně žalobkyni plyne z ust. § 74 odst. 4 ZDPH. Výdaj je pak nezbytný k dosažení, zajištění a udržení příjmů.

6. Ve vztahu k nákupu posilovacích strojů, které byly následně dodány do jiného členského státu, žalobkyně poukázala na to, že správce daně nerozporoval nákup strojů, dovedl však, že žalobkyně neprokázala, že došlo k jejich dodání na Slovensko. Žalobkyně namítla, že uvedenou skutečnost prokázala fakturami ve smyslu § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH a fotografiemi. Žalovaný sám ve svém rozhodnutí uvedl, že formálně bezvadnému daňovému dokladu je automaticky přisuzována důkazní síla, proto bylo na žalovaném, aby ve smyslu § 92 odst. 5 vyvrátil věrohodnost, správnost a úplnost takového dokladu. Společnost, které byly dodány posilovací stroje, ve svém daňovém přiznání přiznala interkomunitární pořízení zboží. Pokud pak tato společnost daň neodvedla, je nekontaktní, popřípadě nemá od určitého roku ustanoveného jednatele, nelze tuto skutečnost klást k tíži žalobkyně. Nelze jí ani klást k tíži, že byla s danou společností v různých časových obdobích personálně propojena. Žalobkyně se závěrem žalovaného, že nepředložila příslušnou smlouvu, a neprokázala tak původ předmětných strojů, nesouhlasila. Uvedené listiny nepředložila, neboť k tomu nebyla vyzvána, správce daně pak tuto skutečnost ani nespороval. Za účelem prokázání dodání strojů navrhla žalobkyně provést důkaz výsledkem svědků, konkrétně JUDr. P. P., jednatele společnosti a B. F. a M. Š.. Posilovací stroje jsou umístěny v Lužné (Slovenská republika), k prokázání navrhla provést místní ohledání. Žalobkyni, i kdyby stroje na Slovensko nedodala, náleží nárok na odpočet daně ve smyslu § 72 odst. 1 písm. a) ZDPH.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na § 252 daňového řádu, tedy při správě daní se správní řád nepoužije. Náležitosti rozhodnutí vymezuje daňový řád v § 102, přitom nezakotvuje datum uvedení rozhodnutí tak, jak jej specifikuje správní řád. K otisku úředního razítka uvedl, že byly splněny náležitosti dle § 102 odst. 1 písm. g) daňového řádu. K nepoučení žalobkyně o možnosti podat odvolání uvedl, že dané upravuje ust. § 6 odst. 3 daňového řádu, přičemž předmětné ustanovení se nachází mezi základními zásadami správy daní. Uvedl, že žalobkyně je právnický vzdělaná osoba, proto je názoru, že poučení v požadovaném smyslu nemohlo být považováno za přiměřené. Námitku proto považuje za absurdní. Námitku žalobkyně ve smyslu ust. § 67 a násl. správního řádu shledal za důvodnou, vzhledem k výše uvedenému však jeho rozhodnutí není nezákonné, a to s ohledem na fakt, že žalovaná nepostupuje v souladu se správním řádem, nýbrž dle daňového řádu. Další žalobní námitky neshledal důvodné, žalobkyně neunesla důkazní břemeno a neprokázala oprávněnost jí uplatněných nároků ve smyslu ust. § 72 a násl. a § 64 odst. 1 ZDPH.

8. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti.
9. Správce daně - Finanční úřad pro hlavní město Prahu - vydal dne 4.9.2014 pod č.j. 5446088/14/2033-24901-110324 platební výměr na daň z přidané hodnoty. V odůvodnění k nároku žalobkyně na odpočet daně u v rozhodnutí specifikovaných dokladů za občerstvení uvedl, že žalobkyně v průběhu postupu k odstranění pochybností předložila výdajové pokladní doklady, včetně zjednodušených daňových dokladů. Dospěl k závěru, že nárok na odpočet daně byl uplatněn v rozporu s ust. § 72 odst. 4 ve spojení s § 25 odst. 1 písm. t) ZDPH, a proto jej neuznal. K nároku na odpočet daně uplatněného v souvislosti s dodáním zboží do jiného členského státu společnosti 2-FOR-ONE odkázal na § 13 odst. 2 a § 64 odst. 1 ZDPH. Z odpovědi od dožádaného správce daně vyplynulo, že subjekt se správcem daně nespolupracuje, na adrese sídla se nenachází a ani zde nemá označení. Vzhledem k tomu, že žalobkyně předložila správci daně pouze fakturu a fotografie posilovacích strojů, přičemž v rámci postupu k odstranění pochybností žalobkyně uvedla, že dodací listy sepsány nebyly, dospěl správce daně k závěru, že nebylo prokázáno, že společnost 2-FOR-ONE nabyla právo nakládat se zbožím jako vlastník.
10. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správce daně s tím, že nárok na odpočet daně se prokazuje daňovým dokladem, který musí splňovat všechny formální, zákonem předepsané údaje. Jedná se o důkazní prostředek, který je hodnocen v procesu dokazování. Správu daní označil za specifickou, a to pro její tzv. autoaplikaci, kdy daňový subjekt je povinen daň vypočítat a rovněž přiznat ve správné výši. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 30.1.2008, č.j. 2Afs 24/2007-119), z níž vyplývá, že daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.12.2008, č.j. 8 Afs 54/2008, ve kterém soud dovodil, že existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů či faktur, i když jsou formálně bezvadné, sama o sobě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila. Uvedl, že § 92 odst. 5 daňového řádu je výjimkou z obráceného důkazního břemene, tedy jedná se o výjimku z volného hodnocení důkazů, a proto je na správci daně, aby prokázal skutečnosti, které vyvrací věrohodnost, průkaznost či správnost takového dokladu. Při předložení formálně bezvadného dokladu k nároku na odpočet daně přitom nedochází k automatickému prokázání nároku na odpočet daně. Dovodil, že ustanovení § 72 ZDPH je speciálním procesním ustanovením vůči daňovému řádu.
11. Žalovaný dále ve svém rozhodnutí zrekapituloval skutkový stav. Žalobkyně dne 20.10.2011 podala řádné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce září roku 2011, zaevidované pod č.j. 285752/11, téhož dne bylo žalobkyní

podáno souhrnné hlášení zaevidované pod č.j. 285754/11. Výzvou k odstranění pochybností ze dne 7.11.2011 byla žalobkyně vyzvána k odstranění pochybností údajů uvedených v daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty za předmětné zdaňovací období. Žalobkyně na danou výzvu nereagovala. Dne 7.12.2011 byla žalobkyni zaslána výzva k prokázání skutečností (č.j. 239142/11/003932108592), a to k předložení důkazních prostředků. Žalobkyně na předmětnou výzvu nereagovala. Dne 12.4.2012 byl sepsán protokol č.j. 138721/12/003932108592, ve kterém je uvedeno, že žalobkyně slíbila předložit požadované dokumenty. Dne 19.11.2012 správce daně prostřednictvím mezinárodního dožádání zjišťoval informace ohledně daňového subjektu 2-FOR-ONE (odběratele žalobkyně). Příslušný správce daně uvedl, že společnost na adrese uvedené není označena, zásilky zaslané jí na adresu jejího sídla se vrací s poznámkou „adresát neznámý“, subjekt se správcem daně nespolupracuje, za zdaňovací období 2. a 3. čtvrtletí roku 2012 nepodal daňová přiznání, navíc ode dne 21.6.2012 nemá tato společnost jednatele. Dne 8.3.2013 byl správcem daně sepsán protokol č.j. 1130893/13/2003-05401-108592 a následně protokol ze dne 23.5.2013, č.j. 3260964/13/2003-05401-108592, v nichž je uvedeno, že žalobkyně slíbila doložit požadované dokumenty. Z protokolu vyhotoveného dne 11.6.2013, č.j. 3440519/13/2003-05401-108592, vyplývá, že žalobkyně požadované dokumenty předložila. Výzvou k prokázání skutečností ze dne 21.6.2013 byla žalobkyně vyzvána k prokázání konkrétních dokladů. Z protokolu ze dne 3.7.2013 vyplývá, že žalobkyně předložila požadované dokumenty, z protokolu ze dne 24.10.2013 vyplývá, že žalobkyně předložila další požadované dokumenty, konkrétně 10 ks fotografií posilovacích strojů a fakturu vystavenou společností 2-FOR-ONE. Žalobkyně uvedla, že dodací listy nebyly sepsány. Výzvou ze dne 1.11.2013 správce daně vyzval žalobkyni k předložení konkrétních dokladů a k prokázání podmínek pro nárok na odpočet daně v souladu s ust. § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty. Žalobkyně odpověděla, že již předmětnou záležitost několikrát vysvětlovala a že jí není jasné, jaké skutečnosti potřebuje správce daně prokázat v případě nákupu jídla. Dne 21.11.2013 správce daně zaslal žalobkyni identickou výzvu, přičemž žalobkyně odpověděla dopisem ze dne 5.12.2013. V něm uvedla, že nákupy jídla byly realizovány za účelem cateringu, který byl určen pro osoby podílející se na turné. Úředním záznamem ze dne 31.7.2014 správce daně seznámil žalobkyni s výsledkem postupu k odstranění pochybností. V úředním záznamu uvedl, že žalobkyně nemá pro uplatněné výdajové doklady nárok na odpočet daně u přijatého zdanitelného plnění použitého pro reprezentaci, a to v souladu s ust. § 72 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty. K deklarovanému dodání zboží do jiného členského státu pro společnost 2-FOR-ONE uvedl, že v souladu s ust. § 64 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty nejsou naplněny podmínky pro osvobození od daně z přidané hodnoty, neboť nebylo prokázáno, že zboží bylo přepraveno, či odesláno do jiného členského státu osobě registrované k dani. Dne 18.8.2014 obdržel správce daně sdělení od dožádaného správce daně o tom, že společnost 2-FOR-ONE v předmětném

zdaňovacím období nebyla kontaktní a přestože přiznala intrakomunitární zboží, daň z předmětného zboží neodvedla.

12. K otázce nároku na odpočet daně týkající se částky 3.939 Kč vynaložené na pořízení zboží pro účely cateringové se žalovaný neztotožnil s argumentací správce daně uvedenou v v platebním výměru. Z žalobkyní předložených dokumentů totiž není ani zřejmé, zda tato zdanitelná plnění byla přijata v rámci ekonomické činnosti žalobkyně. Žalovaný dospěl k závěru, že i přes výzvy k prokázání tvrzeného stavu Žalobkyně neprokázala, že deklarované pořízení zboží souviselo s její ekonomickou činností, tedy že pořízené zboží bylo určeno pro služby týkající se zajištění cateringu v souvislosti se zajištěním turné. Žalobkyně nepředložila žádné důkazní prostředky, které by pravdivost jejího tvrzení deklarovaly (ve smyslu předložení smlouvy, záznamu, či objednávky aj.). Žalovaný prostřednictvím internetu prověřil, zda žalobkyně služby typu zajištění cateringu poskytuje, žádné hodnocení jí poskytovaných však nenašel. Rovněž tak internetové stránky žalobkyně obsahují spíše latinský text, který se jeví jako nesmyslný, nabízené služby nejsou nikterak specifikovány. Proto dospěl k závěru, že žalobkyně sice předložila formálně bezvadné dokumenty, tyto však nejsou dostatečné pro uplatnění nároku na odpočet daně dle § 72 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty.
13. K nároku na odpočet daně ve výši 211 122 Kč z titulu dodaných posilovacích strojů do jiného členského státu uvedl, že s ohledem na ust. § 13 odst. 2 a 64 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty nárok neuznal, neboť žalobkyně neprokázala, že by odeslané zboží bylo přepraveno nebo odesláno do jiného členského státu osobě registrované k dani. Předložení fotografií, bez reálného osvědčení, že se nachází u odběratele, nelze brát jako dostatečný důkaz k prokázání nároku na odpočet daně. Nadto z informací od dožádaného správce daně vyplývá, že subjekt je nekontaktní, nenachází se na adrese deklarovaného sídla, nepřebírá si poštu, rovněž nemá označení svého sídla na adrese uvedené. Poukázal na zjištění, že jednatel žalobkyně, pan P. P., byl v době od 17.11.2010 do 31.3.2011 jednatelem obchodní společnosti KONIEC s.r.o., která je od roku 21.6.2012 jediným společníkem obchodní společnosti 2-FOR-ONE. Navíc společnost KONIEC s.r.o. má od 24.12.2011 a společnost 2-FOR-ONE od 21.6.2012 sídlo na adrese Utekáč 885, Slovenská republika. Z internetové stránky www.katasterportal.sk bylo ověřeno, že předmětnou nemovitost vlastní jednatel žalobkyně, pan P. P.. Jakkoliv daná informace vzbudila u žalovaného pochybnosti, nemění nic na skutečnosti, že žalobkyně neprokázala a nenaplnila podmínky v ust. § 64 odst. 1 zákona o dani přidané hodnoty.
14. Při jednání žalovaný setrval na svém procesním stanovisku a na právní argumentaci. Žalobkyně se jednání nezúčastnila.

15. Městský soud v Praze přezkoumal podle § 75 odst. 2 s.ř.s. napadané rozhodnutí v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle ust. § 13 odst. 2 ZDPH dodáním zboží do jiného členského státu se pro účely tohoto zákona rozumí dodání zboží, které je skutečně odesláno nebo přepraveno do jiného členského státu.
17. Podle ust. § 64 odst. 1 ZDPH dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.
18. Podle ust. § 72 odst. 1 ZDPH plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování a) zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku, b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku, c) plnění s místem plnění mimo tuzemsko, pokud by měl nárok na odpočet daně, jestliže by se uskutečnila s místem plnění v tuzemsku, d) plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j), l) až u) a y) a v § 55 s místem plnění ve třetí zemi, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží, nebo e) plnění uvedených v § 13 odst. 8 písm. a), b), d) a e) a v § 14 odst. 5.
19. Podle ust. § 5 odst. 1 daňového řádu správce daně postupuje při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy (dále jen „právní předpis“). Zákonem se pro účely tohoto zákona rozumí též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu. Podle odst. 3 správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob (dále jen „osoba zúčastněná na správě daní“) v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní.
20. Podle § 6 odst. 3 daňového řádu správce daně umožní osobám zúčastněným na správě daní uplatňovat jejich práva a v souvislosti se svým úkonem jim poskytne přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu potřebné nebo stanoví-li tak zákon.
21. Podle § 89 daňového řádu má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o

pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností.

22. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.
23. Podle ust. § 115 odst. 2 daňového řádu provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.
24. Námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů soud neshledal důvodnou. Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů je rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Žalovaný své rozhodnutí srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, odkázal na příslušné právní předpisy, výrok rozhodnutí je souladný s jeho odůvodněním. V tomto ohledu pak lze poukázat i na ustálenou soudní judikaturu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66), z které se, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související. Žalovaný své rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, skutková zjištění včetně jejich právního posouzení jsou z rozhodnutí bez pochyb zřejmá. Taktéž je nedůvodná námitka žalobkyně, že rozhodnutí nesplňuje parametry vyžadované správním řádem. V tomto ohledu soud odkazuje na ust. § 262 daňového řádu, podle kterého se správní řád při správě daní nepoužije. Z § 6 odst. 3 daňového řádu pak nevyplývá povinnost správce daně poučit daňový subjekt o možnosti podat žalobu proti správnímu rozhodnutí, námitku žalobkyně o porušení tohoto ustavení soud neshledal důvodnou.
25. Námitku nezákonnosti rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřuje v porušení ust. § 5 odst. 1 a 3, dále pak § 6 odst. 3, § 89 odst. 1, § 92 odst. 5 písm. c) a ust. § 115 odst. 2 daňového

řádu, soud shledal nedůvodnou. Soud se ztotožil s argumentací žalovaného, dle kterého žalobkyně neprokázala, že nákup potravin vznikl v souvislosti s její ekonomickou činností. Žalobkyně v řízení na výzvu správce daně doložila výpis z účtu, který deklaruje přijatou částku za zajištění turné ve výši 600.000 Kč. Z takového důkazu nikterak nevyplývá, že součástí zajištění turné bylo také poskytnutí cateringu. Pokud tedy žalobkyně uvedla, že součástí poskytování těchto služeb zajištění cateringu bylo, nenachází její tvrzení v dokladech předložených v daňovém řízení, oporu. Z předložených účtenek lze vyčíst, kde a kdy bylo zboží nakoupeno, resp. za služby zapláceno, prokazují tedy nákup zboží či služeb bez prokázání konkrétní vazby na podnikání žalobkyně. Žalobkyně souvislost mezi těmito nákupy (převážně se jedná o platby za jídlo v restauračních zařízeních, nákup baterií, či ubrousků, rovněž tak nákup nápoje semtex aj.) a zajištěním její ekonomické činnosti neprokázala.

26. Pokud jde o žalovaným provedenou modifikaci závěru správce daně ve vztahu k předloženým dokladům (správce daně dospěl k závěru, že doklady prokazují přijetí zdanitelného plnění použitého pro reprezentaci, které nelze podle § 72 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty za použití § 25 odst. 1 písm. t) zákona č. 586/1992 S., o daních z příjmů, uznat za výdaj k zajištění a udržení příjmů), v tom směru, že žalobkyně neprokázala souvislost nákupu potravin s její ekonomickou činností ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, pak se v důsledku takového postupu na situaci žalobkyně nic nezměnilo. Postup podle § 115 odst. 2 daňového řádu při změně právního názoru odvolacího orgánu přichází do úvahy v případě, kdy by změna názoru ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele. Taková situace v předmětné věci nenastala. Změna právní kvalifikace v rozhodnutí žalovaného neměla vliv ve smyslu nepříznivého výsledku pro žalobkyni, důsledky potvrzeného platebního výměru do sféry žalobkyně zůstaly stejné. Žalovaný hodnotil stejné žalobkyni v daňovém řízení předložené doklady, poukázal i na fakt, že žalobkyně byla správcem daně několikrát vyzývána k prokázání tvrzení, že zboží bylo určeno pro cateringové služby. Důsledkem toho, že žalobkyně relevantní důkazy nepředložila a důkazní břemeno neunesla, pak mělo být konstatování správce daně, že nebylo prokázáno přijetí plnění v rámci ekonomické činnosti žalobkyně, nikoliv již „kvalifikovaný“ závěr, že jde o plnění použité pro reprezentaci. Právní posouzení skutkového stavu tak žalovaný důvodně korigoval, přitom, jak je uvedeno výše, ke zhoršení postavení žalobkyně, jde-li o výsledek daňového řízení, nedošlo.

27. Soud se pak také neztotožnil s námitkou žalobkyně namítající porušení § 95 odst. 2 písm. c) daňového řádu. Správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. V daném případě však žalobkyni předložené důkazy nebyly shledány nevěrohodnými, co do jejich samotné podstaty, nýbrž bylo shledáno, že nemají důkazní potenciál ve

vztahu k žalobkyní uplatněnému nároku. Soud rovněž uzavírá, že neshledává porušení ust. § 5 odst. 1 a 6 odst. 3 daňového řádu, kdy respektování zásad v těchto úvodních ustanovení se prolínají skrze daňový řád. Žalovaný postupoval v mezích zejména daňového řádu, soud neshledal porušení práv žalobkyně ze strany žalovaného, zejména ve smyslu neumožnění uplatňování jejích práv v průběhu daňového řízení. Ze správního spisu naopak vyplývá, že v několika případech žalobkyně nereagovala na výzvy správce daně k prokázání jí tvrzených skutečností, řízení bylo prodlužováno v důsledku její nečinnosti.

28. Ve vztahu k tvrzenému dodání posilovacích strojů bylo rozhodné prokázání tvrzení o dodání tohoto zboží do jiného členského státu. Ustanovení § 64 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty předpokládá pro osvobození od daně s nárokem na odpočet daně splnění tří podmínek. Zboží musí být dodáno osobě registrované k dani v jiném členském státě, zboží musí být odesláno či přepraveno do jiného členského státu a doprava musí být zajištěna plátcem nebo pořizovatelem, popřípadě jimi zmocněnou osobou. SDEU konstatoval v rozsudku ve věci C-409/04 Teleos a další v bodě 42, že osvobození dodání zboží uvnitř Evropského společenství od daně lze uplatnit pouze tehdy, jestliže právo nakládat se zbožím jako vlastník bylo převedeno na pořizovatele a dodavatel prokáže, že toto zboží bylo odesláno nebo přepraveno do jiného členského státu a že v důsledku tohoto odeslání nebo přepravy věc fyzicky opustila území členského státu dodání. Splnění těchto podmínek musí prokázat plátc daně. Opuštění území lze doložit různými způsoby sjednanými v dodacích podmínkách (např. přepravními doklady, ve kterých je potvrzeno převzetí zboží mimo území ČR. Žalobkyně v průběhu řízení před správcem daně k nároku na odpočet daně doložila vystavenou fakturu za dodané zboží, následně předložila fotografie posilovacích strojů, mj. naložených do vozidla se slovenskou registrační značkou. Soud se ztotožnil s konstatováním žalovaného, že takové doklady nejsou způsobilé prokázat, že zboží bylo přepraveno či dodáno do jiného členského státu. Fotografie předložené žalobkyní svědčí pouze o tom, že zboží bylo naloženo do automobilu se slovenskou registrační značkou. Jinou vypovídající hodnotu pro absenci dalších důkazů, v jejichž vzájemné souvislosti by mohly být fotografie hodnoceny, nemají.

29. Námitka, že žalobkyně předložila formálně bezvadný daňový doklad, kterému je automaticky hmotně právním důkazem přisuzována důkazní síla, pomocí které prokazuje daňový subjekt, tedy žalobkyně, nárok na odpočet daně, a tedy bylo na žalované, aby dle ust. § 92 odst. 5 daňového řádu prokázala opak, je nedůvodná. Soud odkazuje na shora specifikovaná zákonná ustanovení § 64 odst. 1 a § 13 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty, a na § 92 odst. 3 daňového řádu, podle kterého daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Povinnost prokázat odeslání či přepravení zboží do jiného členského státu tedy měla žalobkyně. Ze správního spisu

jednoznačně vyplývá, že správce daně konkrétně vyzval žalobkyni k doložení požadovaných dokladů prokazujících její tvrzení. Žalobkyně důkazy, které by věrohodně osvědčily jí uplatňovaný nárok na odpočet daně, nepředložila, jí předložené důkazy dodání zboží do jiného členského státu neprokazují.

30. Relevanci soud nepřiznal tvrzení žalobkyně, že společnost 2-FOR-ONE,s.r.o. v daňovém přiznání interkomunitární pořízení zboží uvedla, resp. neshledal důvodnou námitku, že jí bylo kladeno k tíži neodvedení daně touto společností. Z žalovaného rozhodnutí se nepodává, že by na této skutečnosti stál závěr správních orgánů o neprokázání dodání zboží do jiného členského státu. To samé platí o konstatování žalovaného o neprokázání původu zboží. V tomto ohledu byla rozhodující absence dokladů o samotné uskutečněné přepravě, resp. o dodání zboží do jiného členského státu. Taktéž uvedení interkomunitárního plnění v daňovém přiznání samo o sobě ani společně s žalobkyní předloženými důkazy neprokazuje, že zboží bylo žalobkyní do jiného členského státu fakticky dodáno.
31. Soud neprováděl žalobkyní navržené důkazy výsledkem svědků a jednatele žalobkyně a místním šetřením ve Slovenské republice. Takové důkazy mohla žalobkyně navrhnout v daňovém řízení, ostatně ke splnění důkazní povinnosti byla správcem daně opakovaně vyzývána. Závěr žalovaného stojí na neunesení důkazního břemene, přitom žalobkyně nebyla v situaci, kdy by bylo navržení takových důkazů znemožněno. Provedení důkazů v soudním řízení pak závěr žalovaného o neunesení důkazního břemene žalobkyní v daňovém řízení nijak nezpochybní. Návrhu na výslech svědků pak soud nevyhověl i z důvodu jejich důkazní síly. S ohledem na absenci uceleného souboru důkazů prokazujících dodání zboží do jiného členského státu, zejména jakéhokoliv v praxi obvyklého dokladu o dodání zboží, je provedení svědeckých výpovědí, resp. provedení účastnické výpovědi nadbytečné. Není ani důvod konat místní šetření. Jeho provedením by přinejmenším nemohlo být prokázáno, že transakce proběhla v předmětném zdaňovacím období, jak tvrdila žalobkyně v daňovém přiznání.
32. Relevantní pak není ani námitka žalobkyně, že by měla nárok na odpočet daně podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty. Žalobkyně uplatnila nárok na odpočet z titulu dodání zboží do jiného členského státu. K této skutečnosti měla žalobkyně povinnost tvrzení, k této skutečnosti pak důkazní břemeno neunesla. Z titulu prodeje zboží v tuzemsku nebyl nárok na odpočet daně uplatněn, tato okolnost předmětem daňového řízení nebyla. K této skutečnosti proto také správní orgány důvodně nepřihlíděly.
33. Z výše uvedených důvodů soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

34. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a contrario. Žalovaný byl ve věci zcela úspěšný, žádné náklady řízení mu však nevznikly, soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. ledna 2017

Mgr. Aleš Sabol, v. r.
předseda senátu